

แก่นความเชื่อพระเยซู

ผู้เข้าถึงหลักชัยต้องระลึกถึง (2 ทิโมธี 2:8-13)

ศจ.ดร.นันทชัย มีชูชน

จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น 2 ทิโมธี 2:8

ถ้าเราอ่านพระธรรม 2 ทิโมธี อย่างตั้งใจ จะเข้าใจถึงอารมณ์และความรู้สึกของอาจารย์เปาโลได้ โดยไม่ยากนัก เพราะขณะที่ท่านเขียนหนังสือเล่มนี้ ชีวิตของท่านได้ก้าวสู่วิกฤติของชีวิตที่ว่าได้ ชีวิตช่วงนี้ของท่านเป็นช่วงที่มีการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณจิต สรรพสิ่งในชีวิตของท่านดูกำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทำให้นึกถึงคำกล่าวของบางคน ที่บอกว่า สัจธรรมที่แน่นอนก็คือความไม่แน่นอน

สภาพของเปาโล อาจเป็นสภาพเดียวกันกับที่คริสตจักรบางแห่งและชีวิตของคริสเตียนบางคน ประสบอยู่ก็เป็นได้ แม้ว่าในสายตาของคนทั่วไป อะไร ๆ ดูจะไม่แน่นอนก็จริง แต่เปาโล ท่านกลับเห็นว่าเป็นสิ่งที่แน่นอนท่ามกลางความไม่แน่นอน ซึ่งท่านอยากจะสอนทิโมธีเพื่อจะก้าวเดินเข้าสู่หลักชัยอย่างมั่นคง ในสภาพชีวิตที่ท่านประสบอยู่ ท่านเตือนสอนทิโมธีให้ระลึกถึงสิ่งที่มั่นคงแน่นอนหลายสิ่ง คือ (1) การสืบทอดความเชื่อในพระเจ้า ซึ่งถือว่าเป็นมรดกฝ่ายวิญญาณ (2) ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ (3) ข่าวประเสริฐที่พระเจ้าทรงมอบให้เราประกาศ และ (4) ฤทธิ์อำนาจที่พระองค์ทรงให้ไว้ในตัวของทิโมธี

ก่อนที่จะถึงตอนนี้ อาจารย์เปาโลเตือนทิโมธีให้เป็นคนงานที่ดี เป็นผู้รับใช้ที่ดี ให้เหมือนทหารของพระเยซูให้มีจิตใจเหมือนนักกีฬา คือเคร่งกตึกา และให้มีความหวังใจเหมือนนักสู้ เมื่อมาถึงข้อ 8 ท่านจึงบอกให้ทิโมธีระลึกถึงสิ่งที่เป็นแก่นของหัวใจของคริสเตียน สิ่งนั้นคือ จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น (2 ทิโมธี 2:8)

ก.จงระลึกถึงพระเยซู : แก่นของชีวิตคริสเตียน (ข้อ 8)

ประโยคที่ว่า “พระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย” ถือได้ว่าเป็นหัวใจของคริสเตียน และเป็นหัวใจของข่าวประเสริฐ ดูเหมือนว่าอาจารย์เปาโลอยากจะบอกทิโมธีว่า ถ้าเขาจะ

ลืมอะไรก็ลืมได้ สิ่งที่เขาลืมไม่ได้คือ “พระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย” เพราะสิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญของการเดินไปสู่หลักชัย

มีเรื่องเล่าว่า อาจารย์สอนพระคัมภีร์ท่านหนึ่งชื่อ ศจ.ดร. เจ เจ น็อค ซึ่งเป็นอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนสอนพระคัมภีร์แห่งหนึ่งในประเทศนิวซีแลนด์ ท่านได้เล่าถึงการเทศนาของท่าน กล่าวคือ ท่านชอบประกาศอยู่เสมอว่าในสัปดาห์หน้าท่านจะเทศนาอะไร ในวันอาทิตย์วันหนึ่งท่านได้กล่าวแก่สมาชิกว่า ถ้าท่านรู้ว่าสัปดาห์หน้าเป็นสัปดาห์สุดท้ายที่ท่านจะได้เทศนาแล้ว ท่านจะเลือกเทศนาเรื่อง “จงระลึกถึงพระเยซู” ซึ่งเป็นหัวใจของคริสเตียน

1. ผู้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย (ข้อ 8 ก)

ถ้าวาระสุดท้ายของเรามมาถึง เราจะคิดถึงเรื่องอะไร เราจะเทศนาเรื่องอะไร คงจะไม่มีสิ่งใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่าประโยคที่ว่า “จงระลึกถึงพระเยซู” แม้แต่ในความเชื่อบางศาสนา สอนว่าก่อนตายให้ระลึกถึงศาสดา แต่เปาโลมิได้หยุดอยู่แค่นั้นท่านได้กล่าวต่อไปว่า “ผู้ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย” การฟื้นขึ้นมาจากความตาย มิใช่เป็นแค่เรื่องประกอบของข่าวประเสริฐ การฟื้นจากความตายคือตัวข่าวประเสริฐ เป็นหัวใจของข่าวประเสริฐ และเป็นหัวใจของคริสเตียน เพราะถ้าหากไม่มีเรื่องฟื้นจากตาย ก็ไม่มีข่าวประเสริฐด้วยเช่นกัน เปาโลได้เตือนเราให้ระลึกถึงพระเยซูผู้ทรงมีชีวิตอยู่ และทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเรา และทรงเป็นพระเจ้า

2. ผู้ทรงสืบเชื้อสายดาวิด (ข้อ 8 ข)

เปาโลยังสอนต่อไปว่า “จงระลึกถึงพระเยซู...” ผู้ทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ซึ่งหมายถึงการเป็นมนุษย์ร้อยเปอร์เซ็นต์ อาจารย์เปาโลขอให้เราระลึกถึงความเป็นมนุษย์เต็มร้อยของพระเยซู ช่วยให้เราคิดถึงว่า พระองค์ทรงลิ้มรสความเป็นมนุษย์ร้อยเปอร์เซ็นต์ และลิ้มรสทุกอย่างที่มนุษย์จะต้องรับในชีวิต พระองค์เคยเป็นเหมือนเราแต่ยังทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

คำว่า “จงระลึก..” ผู้เขียนคือเปาโล ได้ใช้กริยาพิเศษ ในภาษากรีกเรียกไวยากรณ์ชนิดนี้ว่า Present imperative ให้ความหมายว่า จงระลึกถึงพระเยซูบ่อย ๆ จงคิดถึงพระองค์อย่างสม่ำเสมอ เพราะศาสนาคริสเตียนนั้นคือพระเยซู แม้ว่ามีคนจำนวนมากได้มาเชื่อในพระองค์ได้มารับการช่วยเหลือจากพระเจ้า ได้รับการรักษาโรครายในคริสตจักร ได้รับประสบการณ์ที่พระเจ้าตอบคำอธิษฐาน แต่อาจจะไม่ได้สัมผัสพระเยซูก็ได้ เพราะจุดศูนย์กลางของความเชื่อคริสเตียนคือ พระเยซู

มีเรื่องเล่าว่า ครั้งหนึ่ง สาธุ ชุนคราซิง คริสเตียนชาวอินเดีย ซึ่งได้กลับใจจากศาสนาเดิมมาเป็นคริสเตียน วันหนึ่งท่านได้รับเชิญจากมหาวิทยาลัยลอนดอนให้เดินทางไปประเทศอังกฤษ เพื่อให้ศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัยลอนดอนสัมภาษณ์ออกอากาศทางสถานีวิทยุบีบีซี คำถามแรกที่ท่านถูก

ถามคือ “ท่านพบอะไรในความเชื่อคริสเตียน ที่ไม่มีในศาสนาเดิม” สาธุ ชุนตราซิง ได้ตอบว่า “ผมพบพระเยซูคริสต์ครับ” แต่ผู้สัมภาษณ์กล่าวว่า “ไม่ใช่ครับท่าน ท่านคงจะฟังคำถามไม่ชัด กระผมอยากถามท่านว่า ท่านพบปรัชญาชีวิตอะไรที่ท่านไม่พบในศาสนาเดิม” สาธุ ชุนตราซิง ตอบเหมือนเดิมว่า “ผมพบพระเยซูครับ” ศาสตราจารย์ผู้สัมภาษณ์รู้สึกขบขันใจเหลือกำลัง จึงอธิบายคำถามของท่าน โดยขยายความใหม่ให้ สาธุ ชุนตราซิง ฟังว่า “ท่านครับ ท่านอาจจะฟังคำถามกระผมไม่ชัด ผมอยากจะทราบว่าคุณพบข้อคิด ปรัชญา หลักการหรือแนวคิด หรือไม่มีก็คำสอนอะไรที่ท่านไม่พบในศาสนาเดิมของท่านเลย” สาธุ ชุนตราซิง ตอบโดยไม่รีรอว่า “ผมพบพระเยซูครับ” ...การเป็นคริสเตียนคือการได้พบพระเยซู

ว่าไปแล้ว โลกของเราวิทยาศาสตร์ ไม่ขาดแคลนศาสนาใด ๆ เลย ศาสนาในโลกมีมากพอและมีมากด้วย มีศาสนาที่ดี ศาสนาที่ไม่ดี แต่ศาสนาในโลกขาดแคลนพระเยซู ที่จะช่วยคนให้พ้นบาป พระเยซูคือ.... บุคคลที่คนไทยทุกคนต้องการ คือบุคคลที่คนป่าในอัฟริกาต้องการคือบุคคลที่นักธุรกิจนิวยอร์กต้องการ คือบุคคลที่คนทั่วโลกต้องการ มีคนจำนวนไม่น้อยกลับใจจากความเชื่อเดิม มาเชื่อพระเยซู พระกิตติคุณไม่ได้เป็นศาสนา การมีศาสนาแสดงถึงมนุษย์แสหาพระเจ้า ส่วนพระกิตติคุณแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าแสหามนุษย์ ความเชื่อของคริสเตียนเกิดจากการเปิดเผยของพระเจ้า มีศูนย์กลางอยู่ที่องค์พระเยซูคริสต์ พระเยซูที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ทรงเป็นศูนย์กลางของข่าวประเสริฐ และของสรรพสิ่ง

มีเรื่องเล่าว่า ทอม มอร์ เด็กส่งหนังสือพิมพ์ชาวสก๊อต เป็นเด็กถูกทอดทิ้งไว้ข้างถนน เพราะคุณแม่ของเขาเสียชีวิตลง แต่มีชชานริคนหนึ่งนำเขามาเลี้ยงไว้ในครอบครัว เขาจึงเติบโตมาโดยรู้เรื่องของพระเยซู วันหนึ่งในขณะที่เขาหารายได้พิเศษ โดยเป็นเด็กรับส่งหนังสือพิมพ์ เขาได้เดินผ่านร้านหนังสือคริสเตียนร้านหนึ่ง เขาเห็นภาพของพระเยซูถูกตรึงบนไม้กางเขน ทอมจึงได้หยุดมองภาพนั้นผ่านกระจกของร้านขายหนังสืออยู่นาน จนเจ้าของร้านสังเกตเห็น จึงเชิญชวนเขาเข้าไปในร้านและอธิบายภาพนั้นให้ทอมฟังว่า “หนูเห็นไหม นี่เป็นไม้กางเขน และคนเหล่านี้คือทหารที่ตรึงพระเยซู ส่วนชายที่อยู่บนไม้กางเขนคือพระเยซู พระองค์ตายที่ไม้กางเขนที่ภูเขาโกละโกธานอกกรุงเยรูซาเล็ม” เมื่อทอมฟังคำอธิบายแล้วรู้สึกประทับใจใจเจ้าของร้าน เขาขอบคุณและเดินออกจากร้าน แต่ในทันใดเด็กน้อยวิ่งกลับมาที่ร้าน และพูดกับเจ้าของร้านว่า “ผมลืมบอกสิ่งสำคัญที่สุดให้คุณฟัง” เจ้าของร้านแปลกใจ “อะไรหรือหนู” ทอมตอบว่า “หลังจากพระเยซูตายแล้ว ทรงฟื้นจากความตายในวันที่สาม”

ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าไม่มีการฟื้นจากความตาย ก็จะไม่มีการข่าวประเสริฐ ส่วนที่สำคัญของข่าวประเสริฐคือพระเยซูทรงพระชนม์อยู่

คำว่า “ฟื้นจากความตาย” คำในภาษาอังกฤษหลายสำนักพิมพ์ใช้ต่างกัน คำว่า “was raised” หมายถึงพระองค์ทรงฟื้นจากตายในอดีต บางเล่มใช้คำว่า “is risen” ซึ่งอาจหมายถึงการฟื้นในชีวิตผู้เชื่อทุกคน ชีวิตของเราไม่ได้ฝังตัวอยู่กับอดีต แต่ได้พบกับอำนาจที่พระองค์ทรงฟื้นขึ้นในชีวิตของเราทุกวัน เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ถ้าเราต้องเผชิญความยากลำบากและการทนทุกข์ เราต้องมีประสบการณ์กับฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ฟื้นในจิตใจในชีวิตของเราทุกวัน จอห์นคริสชอสตัม กล่าวว่า “ชีวิตของเราควรเป็นอีสเตอร์ทุกวัน”

การเตือนทิโมธีให้ระลึกถึงพระเยซูนั้น อาจเป็นไปได้ว่า ทิโมธีชอบลิ้มความจริงในข้อนี้ก็เป็นได้ และคริสเตียนจำนวนไม่น้อยก็อาจลิ้มความจริงข้อนี้ได้ เรารู้ว่าเราเองก็ลิ้มได้เช่นกัน โดยเฉพาะเรามักจะลิ้มในยามที่เราพบกับปัญหา ความยากลำบาก อุปสรรค เพราะเรารักตัวเรา เราห่วงตัวเรา เราสนใจกับการแก้ปัญหา จนเราอาจลืมพระเยซู ซึ่งเป็นหัวใจของความเชื่อของเรา

ในเช้าวันอาทิตย์ เราไปคริสตจักรด้วยอารมณ์และความรู้สึกใดบ้าง อาจเป็นไปได้ที่บางคนมีความรู้สึกแบบที่เอเลียห์เป็นตอนนั่งอยู่ที่เป็นซาค คือรู้สึกเสียใจหมดหวัง... ขอให้ท่านระลึกถึงพระเยซู อาจมีบางคนที่ไม่ค่อยจะมั่นใจในความรอด ว่าบาปของท่านถูกยกแล้วหรือไม่? ขอให้ท่านจงระลึกถึงพระเยซูเช่นกัน

บางคนอาจจะสู้กับการทดลองไม่ไหว ขอให้ท่านจงระลึกถึงพระเยซู บางคนอาจแบกภาระหนักและเกือบรับไม่ไหว ขอให้ท่านระลึกถึงพระเยซูด้วย บางคนกลัวอะไร บางอย่างที่คุณเองก็อาจไม่รู้ ขอให้ท่านระลึกถึงพระเยซู พระองค์เป็นคำตอบแก่บรรดาปัญหาต่าง ๆ สถานการณ์ต่าง ๆ ที่บีบคั้นชีวิตของเรา และเป็นคำตอบต่อเนื้อเรื่องอารมณ์ต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับเรา ไม่ว่าเราจะเดินสู่ความมืดทึบของชีวิตแค่ไหนก็ตาม การระลึกถึงพระเยซูผู้ทรงฟื้นจากตาย สามารถทำให้เกิดความสว่างของชีวิตพระองค์ให้แสงสว่างนำทางชีวิตให้ท่านและข้าพเจ้าเดินพ้นออกมาได้เสมอ ขอให้เราระลึกถึงพระเยซูไว้ นี่เป็นหลักของเปาโล

ขอให้เราพิจารณาข้อ 9 ท่านและข้าพเจ้าก็ทราบดีว่า ไม่ใช่เรื่องง่ายที่เราจะสละข้อแบบคงเส้นคงวา โดยเฉพาะภายใต้ความกดดันจากปัญหาและการทดลองเปาโลจึงพูดว่า “และเพราะเหตุว่าประเสริฐนั้นข้าพเจ้าจึงทนทุกข์ ถูกกล่าวโทษด้วยผู้ร้าย แต่พระวณะของพระเจ้านั้นไม่มีผู้ใดเอาโทษลามไว้ได้” เราทั้งหลายที่ไม่เคยถูกจับเข้าคุก อาจจะยังไม่ค่อยเข้าใจพระธรรมข้อนี้มากนัก คนที่เข้าใจพระธรรมข้อนี้ นอกจากเปาโล แล้วยังได้แก่ จอห์น บันยัม ริชาร์ด เวลแบรน อโดนิรัม จัดสัน เดทริก บอนฮอฟเฟอร์ และน้อยหนานใจ เหตุที่คนพวกนี้ทนต่อความทุกข์ได้ ก็เพราะเขารู้ว่ามีพระเจ้าคนเดียว พระองค์ยังมีชีวิตอยู่และสถิตอยู่กับเขา คนเหล่านี้รู้สึกแบบเดียวกันคือ คนของพระเจ้าอาจถูกจับเข้าคุกได้ แต่พระคำของพระเจ้าจะถูกจับเข้าขังคุกไม่ได้ นักเทศน์อาจถูกกล่าวโทษตีตรวนได้ แต่คำเทศน์ย่อมไม่

ถูกล่ามไปด้วย ผู้สื่อสารอาจถูกขังได้ แต่ไม่มีใครจะขังขังสารได้ เพราะสารสำคัญกว่าผู้สื่อสาร ถ้าเรา ล้มเหลวในการส่งผ่านข่าวประเสริฐเราไม่เพียงแต่ทำพลาดต่อพระเจ้าเท่านั้น แต่ได้พลาดที่ชนชาติพันธุ์ รุ่นต่อไปไม่ได้ยินข่าวประเสริฐด้วย เราจะเห็นได้จากชีวิตของเปาโลเอง กล่าวคือ เมื่อท่านถูกจับกุมขัง ครั้งหนึ่งที่หนึ่ง ท่านเขียนพระธรรมถึง 4 เล่มในคุก คือพระธรรมเอเฟซัส ฟิลิปปี โคโลสี และฟีเลโมน ในการถูกจำจองครั้งที่สอง ท่านเขียนพระธรรมทิโมธี ฉบับที่ 1 และที่ 2 และพระธรรมทิตัส คือยังจับผู้ส่ง ข่าว ข่าวยังแพร่กระจาย ยังจับเปาโลคุมขัง พระคำของพระเจ้ายังแพร่ขยายออกไป และคนยังได้รับพระ พร เพราะพวกทหารที่ถูกส่งมาเฝ้าเปาโล มีจำนวนไม่น้อยที่คงจะได้ยินข่าวประเสริฐจากปากของท่าน และบางคนก็คงกลับใจและเมื่อย้ายประจำการไปตามที่ต่าง ๆ ทั่วโลกของอาณาจักรโรมทวารคริสเตียน เหล่านี้ก็จะจะเป็นพยานไปทั่วและนี่คือความจริงที่ว่า “และเพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้นข้าพเจ้าจึงทน ทุกข์ ถูกล่ามโซ่ดังผู้ร้าย แต่พระวามะของพระเจ้านั้น ไม่มีผู้ใดเอาโซ่ล่ามไว้ได้” (2 ทิโมธี 2:9)

มีคำกล่าวที่ไม่มีคนใดที่จะวิ่งไปโดยไม่รู้ว่าหลักชัยอยู่ตรงไหน ไม่มีนักศึกษาคนใดจะเรียนไป เรื่อย ๆ โดยไม่รู้ว่า วันจบการศึกษาและวันรับปริญญาอยู่ที่ไหน และไม่มีกรรมกรคนใดอยากสร้างถนน ถ้าไม่รู้ว่าถนนไปทางไหนและไปสิ้นสุดที่ไหนเปาโลทนทุกข์ทุกอย่างเพราะท่านเห็นเป้าหมายของการ ทนทุกข์เสียแล้ว

ท่านทนเพราะท่านอยาก让别人รอด ดูเหมือนพระธรรมตอนนี้จะสอนว่า ความสามารถในการทนทุกข์แปรผันโดยตรงกับสิ่งที่เราปรารถนาจะเห็นความรอดในคนทั้งหลายและศักดิ์ศรีนิรันดร์ เมื่อเราเป็นคริสเตียนเราจึงเห็นความจริงข้อนี้ เพราะเราได้โลกทัศน์ใหม่ เรามีมุมมองใหม่เกี่ยวกับการ ทนทุกข์ โดยเฉพาะการทนทุกข์ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า คือเราจะเห็นสิ่งประเสริฐ และเป็นวิถีที่เรา จะเตรียมรับศักดิ์ศรีนิรันดร์ หอยมุกที่ทนระคายเคือง เมื่อผู้เลี้ยงหอยมุกได้ใส่สิ่งแปลกปลอมลงไป แต่ ในที่สุดกระบวนการแห่งการทนทุกข์ก็ได้มุกที่สวยงาม

ไม้ที่นำมาทำไวโอลินที่มีเสียงไพเราะ มักจะเป็นไม้ที่ทำจากต้นไม้ที่ขึ้นระหว่างหุบเขา เพราะ ทนลม ทนฝนมาได้นานปี เนื้อไม้ต้องมีความแข็งและเหนียวแน่นกว่าต้นไม้ใด ๆ เปาโลจึงเขียนในข้อ 9 ว่า “ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์” และในข้อ 10 มีคำว่า “ยอมทนทุกอย่าง” และในข้อ 12 บันทึกว่า “ถ้าเราอดทน” นี่คือสังกรรมของการที่เราระลึกถึงพระเยซูและเป็นวิถีแห่งการทนทุกข์ของพระองค์ และนำมาซึ่งความ รอดของมวลมนุษย์ และถวายสง่าราศีต่อพระบิดาของพระองค์

ข.จงระลึกถึงพระเยซู : บทเพลงแห่งชีวิตคริสเตียน

ในข้อ 11-13 นักศาสนศาสตร์จำนวนไม่น้อยลงความเห็น ว่า ข้อเขียนตรงนี้เป็นบทเพลงที่คริสเตียนในยุคแรก ใช้ร้องเพลงในเวลารับศีลบัพติศมาด้วยน้ำ เพราะลักษณะการเขียนไม่เหมือนตอนอื่น ๆ

ตาย มีชีวิต

อดทน ได้ครอง
ไม่ยอมรับ ไม่ยอมรับ
ไม่สัตย์จริง ยังสัตย์จริง

พระธรรมตอนนี้ สอนเราเหมือนพระธรรมลูกา 9:26 “เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเราบุญคนนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น เมื่อท่านจะมาด้วยพระสิริของท่านเอง ของพระบิดา และของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ

พระธรรมตอนนี้ไม่ได้สอนว่า ถ้าเราดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ไม่สัตย์ซื่อ ถ้าเราทอดทิ้งพระเจ้า ถ้าชีวิตของเราไม่ไปถึงหลักชัย ไม่ว่าเราจะดำเนินชีวิตคริสเตียนแค่เพียงใด ไม่สัตย์ซื่อเพียงใดก็ตาม สุดท้ายพระองค์ผู้สัตย์จริงจะอวยพรเราเสมอ พระธรรมตอนนี้ว่าพระองค์ต้องสัตย์ซื่อต่อพระลักษณะของพระองค์ พระองค์สัตย์ซื่อทั้งในพระสัญญา และในคำเตือนของพระองค์ หมายความว่า ถ้าเราตายร่วมกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตร่วมกับพระองค์ ถ้าอดทน ก็จะครองร่วมกับพระองค์ ถ้าเราเกิดไม่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ อย่าคิดว่าพระองค์จะอวยพรเราต่อไปเรื่อย ๆ เพราะพระองค์จะต้องสัตย์ซื่อต่อพระลักษณะของพระองค์ และพระเจ้าไม่สามารถให้เกียรติคนที่ไม่ให้เกียรติพระองค์ พระองค์ไม่สามารถอวยพรคนที่ไม่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ได้ เพราะพระเจ้าไม่สามารถทำสวนทางกับพระลักษณะของพระองค์ ถ้าเราหันหลังให้กับพระองค์และเราเดินไปคนเดียว เราไม่ต้องการ “การทรงสถิต” เราก็รับการอวยพรของพระเจ้าไม่ได้ เพราะวลีเหล่านี้ในข้อ 11-13 มีคำว่า “อยู่กับพระองค์” หลายคำ หลักคำสอนตรงนี้คือ เราต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระองค์ ทุกอย่างที่เกิดกับพระเยซูของเรา ก็อาจจะผ่านชีวิตของเรา และเราถือว่าเราได้มีส่วนร่วมทนทุกข์กับพระองค์ และชีวิตของพระองค์ก็ฉายในชีวิตของเรา

มีเรื่องเล่าว่า พระราชาของอินเดีย ประกาศหาจิตรกรมือเอกของเมือง จึงจัดให้จิตรกรมาแข่งขันกันต่อหน้าพระราชา โดยแข่งกันทีละคู่ จนถึงคู่สุดท้าย พระราชาจึงให้จัดผนังตรงกันข้ามสองด้านได้ จิตรกรคนแรกรีบเขียน โคร่งและลงสี ส่วนจิตรกรอีกคนหนึ่งไม่ได้ทำอะไร เอาแต่ขัดฝาให้สะอาด จิตรกรคนแรกเมื่อใช้เวลาได้ 7 วัน รูปอันสวยงามก็อุบัติขึ้น เขาจึงแต่งแต้มสีสันทันขึ้นสุดท้าย แต่จิตรกรอีกคนกลับขัดฝาจนขึ้นมัน โดยไม่ยอมวาดรูปเหตุการณ์นี้ทำให้จิตรกรที่วาดเกือบเสร็จไม่สบายใจเพราะกลัวว่าคู่แข่งจะลอกเลียน จึงพยายามปกปิดผลงานแต่ปรากฏว่าจิตรกรอีกคนเฝ้าแต่ขัดผนังจนขึ้นมันเป็นประกาย เมื่อวันตัดสินมาถึง พระราชาก็สั่งให้รู้คน่านออกภาพดูกวาดไว้อย่างสวยงามได้สะท้อนไปสู่ฝาผนังที่มันปลาบด้านตรงกันข้าม จนเกือบจะเป็นภาพที่สวยงามภาพเดียวกัน

อุทาหรณ์จากเรื่องนี้ก็คือ ถ้าเราจะสะท้อนชีวิตของพระเยซู ชีวิตของเราต้องถูกขัดให้ใสสะอาดเสียก่อน

อีกเรื่อง เป็นเรื่องจริงเกิดในประเทศอังกฤษ เมื่อเด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งได้ยินเสียงเคาะประตู เธอวิ่งไปเปิดประตูหน้าบ้าน ได้เห็นชายคนหนึ่งซึ่งไม่เคยเห็นมาก่อนหน้าตารูปร่างก็ไม่เหมือนคนในท้องถิ่น และสำเนียงพูดก็ต่างจากสำเนียงของคนอังกฤษ เด็กคนนั้นจึงวิ่งกลับไปหาคุณแม่ในครัวและพูดว่า “แม่จ๋า มีคนมาหา ไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่หน้าเขาเหมือนพระเยซู” ชายคนนั้นคือสาธุ ชุนตราซิง คริสเตียนอินเดียที่เดินทางไปประเทศอังกฤษตามคำเชิญของมหาวิทยาลัยลอนดอน ระหว่างเดินไปตามชนบทได้แวะพักและขอน้ำดื่มจากชาวบ้าน

เรื่องเช่นนี้ยังมีเล่ากันอยู่มาก เช่น Mr. Stanly ได้เข้าป่าแอฟริกาเพื่อตามหา Livingstone ซึ่งหายไปในป่านานถึง 3 เดือน เมื่อพบกันถึงกับอุทานว่า “หน้าท่านเหมือนพระเยซู”

คนจะเห็นพระเยซูในเรา เพราะเราได้ผูกพันกับพระองค์ **“With Christ”** ผมจึงมาคิดว่า จะมีใครพูดกับผมแบบนี้ไหม จะมีใครพูดถึงท่านแบบนี้บ้างไหม เพราะว่าถ้าคนไม่เห็นพระเยซูในเรา และถ้าพระองค์มิได้สถิตในเราแล้ว เราต้องกลับมาพิจารณาชีวิตเราใหม่ เราจะให้พระเยซูเป็นศูนย์กลางในชีวิตเราได้หรือไม่ ความสมดุลในชีวิตเกิดจากเราพบศูนย์กลาง และให้สรรพสิ่งหมุนรอบศูนย์กลางนั้น

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 55 ฉบับที่ 297 มีนาคม – เมษายน 2004, หน้า 11-14 (ต่อ 55).